

Sygn. akt I C 110/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 2 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa R. G. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz R. G. (1) kwotę 9.600 zł / dziewięć tysięcy sześćset złotych / wraz z odsetkami od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku – ustawowymi i od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – ustawowymi za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz R. G. (1) kwotę 3.822 zł / trzy tysiące osiemset dwadzieścia dwa złote / tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża i nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 701,37 zł (słownie: siedemset jeden złotych 37/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 110/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 kwietnia 2014 roku, powód R. G. (1), reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.100 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty na którą złożyły się kwoty: 9.500 złotych tytułem zadośćuczynienia i 600 złotych tytułem odszkodowania za koszty leczenia, rehabilitacji oraz koniecznej opieki osób trzecich.

Powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu /pозew k. 2 – 5/.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych / postanowienie k. 51-52/.

W odpowiedzi na pozew, pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda zaistnienia wypadku /odpowieź na pozew – k. 74-78 /.

Do zamknięcia przewodu sądowego strony prezentowały stanowiska jak w pozwie i odpowiedzi na pozew / protokół rozprawy k.253/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 czerwca 2012 roku w miejscowości W.. J. K. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadząc samochód ciężarowy marki K. (...) o nr rej. (...), nienależycie obserwował drogę przed pojazdem i wykonując nim manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo poruszającemu się z przeciwnego kierunku ruchu motocyklowi marki Y.(...) o nr rej. (...) prowadzonemu przez powoda R. G. (1) i nieumyślnie spowodował wypadek doprowadzając do zderzenia pojazdów, w wyniku czego powód R. G. (1) doznał obrażeń ciała które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności lewej kończyny górnej trwające dłużej niż 7 dni.

Wyrokiem z dnia 28 września 2012 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy warunkowo umorzył postępowanie karne wobec J. K. na okres 2 lat próby / odpis wyroku k. 60 akt II K 452/12/.

W dacie zdarzenia pojazd marki K. (...) o nr rej. (...) objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza i kierującego na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym / bezsporne /.

Powód nie pamięta momentu wypadku (uderzenia i momentu bezpośredniego po wypadku). Na miejsce wezwano karetkę pogotowia ratunkowego, która przewiozła powoda do Zespołu (...) w Ł..

Powód został hospitalizowany w Oddziale Chirurgicznym Zespołu (...) w Ł. w okresie 05.06-08.06.2012 r. Przy przyjęciu powoda do placówki stwierdzono uraz głowy, uraz lewego śródreźca oraz otarć skóry prawego łokcia i prawego stawu skokowego.

U powoda wykonano prześwietlenie. Po wypadku powoda bolały potłuczone żebra. Miał zaburzenia widzenia prawego oka. Widział tylko zamazane kolory i lekki zarys przedmiotów. Powodowi założono gips na nadgarstku i przedramieniu, który zmuszony był nosić przez 3 tygodnie. Po tym okresie zdjęto powodowi gips / zez. powoda k. 96 i protokół rozprawy z dnia 19.01.2017 00:02:40/.

Powód doznał w wypadku komunikacyjnym z czerwca 2012 r. urazu uogólnionego w tym urazu głowy oraz narządu ruchu. Wypadek nie spowodował bezpośredniego zranienia oczu, ani konieczności leczenia okulistycznego operacyjnego. Wg danych z dokumentacji oraz badania przeprowadzonego przez biegłego okulistę, wypadek skutkował wstrząśnieniem siatkówki w czasie urazu głowy z jej obrzękiem i następowym powstaniem: niewielkich zmian o typie małych mroczków w polu widzenia centralnego oka prawego (mroczki okołoplamkowe, które pacjent z dobrą ostrością wzroku może widzieć jako „plamki” przed okiem niewielkich zmian morfologicznych w okolicy plamkowej) oraz niewielkich zmian morfologicznych w siatkówce w okolicy plamkowej oka prawego, (stwierdzonych przez w badaniu (...)). Obrzęk siatkówki w okolicy plamkowej nie powoduje dolegliwości bólowych ani cierpień fizycznych. Powód nie wymagał w związku z urazem żadnych specjalistycznych procedur okulistycznych (np. leczenia operacyjnego).

Nieznaczne pogorszenie ostrości wzroku oka prawego stwierdzone jednorazowo w dniu 20 czerwca 2012r. także nie powoduje żadnych dolegliwości bólowych/cierpień fizycznych. Tym samym nie ma żadnych danych aby wypadek z czerwca 2012r spowodował u powoda cierpienia fizyczne z przyczyn ściśle okulistycznych.

U powoda, w świetle dokumentacji, stwierdzono "wstrząśnienie" siatkówki w plamce OP i niewielkie przejściowe pogorszenie ostrości wzroku oka prawego (do poziomu 0,9 przy poziomie prawidłowym 1,0), które ustąpiło w okresie do kolejnego badania w lipcu 2012 (wówczas ostrość wzroku oka prawego była już pełna). Biegła nie widzi przesłanek by twierdzić, iż stan narządu wzroku w okresie po wypadku był dla powoda przyczyną cierpień psychicznych.

Powód nie wymagał żadnych zabiegów rehabilitacyjnych z przyczyn okulistycznych związku z wypadkiem. Stan narządu wzroku powoda po wypadku nie powodował ograniczeń w funkcjonowaniu w życiu codziennym powoda i nie

powodował konieczności pomocy osób trzecich z przyczyn okulistycznych. Wypadek nie spowodował okulistycznych ograniczeń możliwości wykonywania pracy zarobkowej, w tym do pracy w charakterze rolnika i przy maszynach w ruchu. W ocenie biegłej zmiany stwierdzone u powoda w polu widzenia oku prawym należy kwalifikować w aspekcie czynnościowym podobnie jak niewielkie pogorszenie ostrości wzorku oka prawego czyli wg punktu 27a - uszczerbek trwał na poziomie ok 2,5 % - 3,5%.

Biorąc pod uwagę: charakter zmian opisywanych po wypadku, wynik badania dla potrzeb opinii oraz (pojedyncze drobne mroczki względne w polu widzenia centralnego oka prawego wynikające z morfologicznych zmian w okolicy siatkówki centralnej oka prawego będących następstwem stłuczenia siatkówki OP i jej obrzęku po wypadku, obecne po trzech latach od wypadku) oraz czas jaki minął od urazu do chwili mojego badania - nie ma podstaw medycznych by przypuszczać, iż zmiany te wycofają się w przyszłości, ani też że pojawią się w przyszłości inne okulistyczne następstwa urazu z czerwca 2012 niż opisane w opinii /opinia podstawowa okulisty k. 135-145/. Uwzględniając powstałe trwałe morfologiczne zmiany w plamce oka prawego należy przyjąć środkową wartość podanego uszczerbku (2,5 - 3,5%) - czyli 3%.

Należy uznać że stwierdzone obecnie trwałe zmiany w oku prawym (stłuczonym w czasie wypadku): pojedyncze mroczki / plamkowate ubytki / w polu widzenia centralnego oka prawego i zmiany morfologiczne w plamce oka prawego stwierdzone w badaniu (...) (w miejscu stłuczenia i obrzęku siatkówki) - należy u powoda uznać za następstwo trwałe wypadku z czerwca 2012r (przy uwzględnieniu danych z wywiadu, dokumentacji medycznej i przeprowadzonego badania lekarskiego okulistycznego) / biegły okulista opinia uzupełniająca k. 183-185/.

Powód w następstwie wypadku komunikacyjnego w dn. 5 czerwca 2012r. doznał urazu głowy z ograniczeniem świadomości podejrzanym o wstrząśnienie mózgu lekkiego stopnia, w szczególności doznał urazu okolicy oczodołu prawego z pourazowym obniżeniem ostrości wzroku oka prawego z zawężeniem pola widzenia i obrzękiem plamki. Ponadto powód doznał podwichnięcia w stawie ręczno-nadgarstkowym I koci śródrezcza lewej kończyny górnej oraz licznych otarć skóry w tym okolicy stawu łokciowego stawu skokowego prawego;

Procentowy, długotrwały uszczerbek na zdrowiu R. G. z powodu przewlekłego pourazowego zespołu podmiotowego tj. nerwicy pourazowej cechami zaburzeń adaptacyjnych, pozostającej w związku z wypadkiem z dn. 05.06.2012r. należy ocenić na 3% (słownie: trzy procent) wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu poz. A. punkt 10 "a" po uwzględnieniu § 8 ust. 3 wymienionego Rozporządzenia.

Z wywiadu lekarskiego uzyskanego aktualnie od powoda i konsultacji neurologicznej przeprowadzonej dn. 17.12.2012 przez specjalistę neurologa dr med. B. A., zawartej w aktach sprawy wynika, że nasilenie cierpień psychicznych i fizycznych było znaczne w okresie 7-12 miesięcy od zdarzenia z dn. 05.06.2012 roku.

Brak innej dokumentacji medycznej leczenia neurologicznego utrudnia precyzyjne określenie klinicznego przebiegu następstw zaistniałego zdarzenia skutkującego urazem głowy i urazami narządu ruchu.

Powód nie wymagał pomocy osób trzecich z przyczyn neurologicznych.

Wobec faktu, że powód nie podjął leczenia specjalistycznego z zastosowaniem farmakoterapii oraz braku dokumentacji medycznej leczenia neurologicznego – nie można określić kosztów leczenia neurologicznego. Powód nie wymagał leczenia rehabilitacyjnego z przyczyn neurologicznych. Z konsultacji nie wynika, żeby zastosowano farmakoterapię.

Rokowanie w pourazowym zespole podmiotowym (cerebrastenia pourazowa) w którym nie doszło do trwałych uszkodzeń (...) czyli nerwicy pourazowej jest pomyślne, aczkolwiek dolegliwości chorobowe mogą utrzymywać się przez czas dłuższy, często – jak wskazują obserwacje kliniczne – przez wiele miesięcy a nawet lat. / opina biegłego neurologa k. 225-234/.

Obecnie powód okresowo odczuwa bóle okolicy lewego stawu śródrečno- nadgarstkowego I kości Śródrečna lewej kończyny górnej zwłaszcza po intensywnej pracy fizycznej związanej z dźwiganiem. Przez okres 2 lat odczuwał męczliwość stóp w obrębie stawów skokowych nasilające się podczas chodzenia. / zez. powoda k. 96 i protokół rozprawy z dnia 19.01.2017 00:02:40/.

W dniu 24 października 2012 roku powód zapłacił za wizytę lekarską u ortopedy – traumatologa kwotę 100 złotych / paragon fiskalny k. 8/.

W dniu 5 lipca 2012 roku pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu. Pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia i 500 złotych tytułem odszkodowania / wezwanie k. 23/.

W toku postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił powodowi kwotę 2.000 złotych tytułem zadośćuczynienia / decyzja k. 25/.

Artykuł 22 prawa o drogowym jednoznacznie stanowi, że wykonując manewr skrętu w lewo (będącego zmianą kierunku jazdy) na jezdni o ruch dwukierunkowym należy:

- maksymalnie zbliżyć się do środka jezdni, po uprzednim włączeniu kierunkowskazu sygnalizującego chęć wykonania manewru skrętu;

- ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdom nadjeżdżającym z przeciwnego kierunku.;

- upewnić się czy kierowcy pojazdów poruszających się z tyłu nie rozpoczęli już manewru wyprzedzania,

przejechać na lewy pas, dopiero wówczas gdy wolny będzie wjazd w drogę, w którą manewr skrętu jest wykonywany.

Zmiana kierunku jazdy jest manewrem typowym, który polega na kontynuowaniu jazdy w innym (niż wcześniej określony) kierunku. Nie wynika on przy tym z przebiegu drogi, lecz jest uzależniona od woli kierującego. Zmiana kierunku polega na skręcaniu w prawo lub w lewo oraz na zawracaniu. Następnie kontynuowanie jazdy w prawo lub w lewo w stosunku do kierunku w jakim wcześniej porusza się pojazd.

Taktyka i technika jazdy kierującego pojazdem K. (...) nr rej, (...) J. K. była nieprawidłowa i spowodowała powstanie stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w postaci nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu pojazdowi nadjeżdżającemu z kierunku przeciwnego na wprost oraz wjechanie na tor ruchu tego pojazdu, czego skutkiem było zaistnienie przedmiotowego zajścia drogowego. Podjęcie błędnej decyzji bez uprzedniego wcześniejszego odpowiedniego upewnienia się o sytuacji na drodze i możliwości podjęcia zamierzonego manewru wyprzedzania pozostało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowym.

Taktykę i technikę jazdy kierującego pojazdem (...) nr rej. (...) R. G. (1) można uznać za prawidłową.

Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Jak już zostało wspomniane w tym przypadku, kierujący pojazdem (...) nie spodziewał się zajechania drogi przez pojazd K.. Obowiązywała go zasada zachowania ostrożności, wjeżdżając na teren zabudowany powinien liczyć się z możliwością pojawienia się niebezpieczeństwa (stąd na terenie zabudowanym obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h). Dokonanie wyliczenia prędkości z jaką poruszały się pojazd przed zdarzeniem (czy była ona bezpieczna czy nie) nie jest możliwe ze względu na ograniczoną ilość danych zawartych w aktach sprawy / opinia biegłego ruchu drogowego k. 119-130/.

Powyższy stan faktyczny był w istocie niesporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił go w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację medyczną powoda, zeznania powoda i świadków nie budzące wątpliwości co do ich prawdziwości oraz opinię biegłych sądowych. Niewątpliwie istniał związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.

pomiędzy szkodą na osobie powoda w postaci urazów określonych przez biegłych, a wypadkiem jakiemu uległ powód w dniu 5 czerwca 2012 r., co stwierdzili biegli w opiniach.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, iż wypłacone przez niego w toku postępowania likwidacyjnego kwoty wyczerpują w całości uzasadnione roszczenia powoda.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. oraz 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie).

Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż żądanie dochodzone niniejszym pozwem od pozwanego w kwocie 9.500 zł z tytułu zadośćuczynienia jest zasadne. Przedstawiony w uzasadnieniu opis stanu faktycznego wskazuje na zasadność przyznania powodowi dalszego zadośćuczynienia w kwocie 9.500 złotych. Suma 9.500 zł należna powodowi tytułem dalszego zadośćuczynienia spełnia w tym przypadku swoją rolę kompensacyjną, nie stanowi symbolicznej zapłaty, albowiem wraz z wypłaconą uprzednio kwotą 2.000 złotych jest wielokrotnością aktualnego przeciętnego średniego wynagrodzenia w kwocie netto. Tym samym przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasądzona suma odpowiada też pozostałym elementom, od których powinna zależeć wysokość zadośćuczynienia, o czym poniżej.

Zakres szkody niemajątkowej powoda należy określić jako umiarkowany, na co wskazuje przedstawiony opis stanu faktycznego.

Uwzględniając łączny stopień uszczerbku na zdrowiu stwierdzony u powoda przez biegłych - określony na 6%, wiek powoda (34 lata), oraz rozmiar cierpień bezpośrednio po wypadku, roszczenie powoda uznać należy za zasadne.

Powód doznał w wypadku komunikacyjnym z czerwca 2012 r. urazu uogólnionego w tym urazu głowy oraz narządu ruchu. Wypadek skutkowało wstrząśnięciem siatkówki w czasie urazu głowy z jej obrzękiem i następowym powstaniem : niewielkich zmian o typie małych mroczków w polu widzenia centralnego oka prawego.

W ocenie biegłej zmiany stwierdzane u powoda w polu widzenia oku prawym należy kwalifikować w aspekcie czynnościowym podobnie jak niewielkie pogorszenie ostrości wzorku oka prawego - uszczerbek trwały na poziomie 3 %.

Nie ma podstaw medycznych by przypuszczać, iż zmiany te wycofają się w przyszłości, ani też ze pojawią się w przyszłości inne okulistyczne następstwa urazu z czerwca 2012 roku.

Z punktu widzenia biegłego neurologa powód w następstwie wypadku komunikacyjnego w dn. 5 czerwca 2012r doznał urazu głowy z ograniczeniem świadomości podejrzanym o wstrząśnienie mózgu lekkiego stopnia, w szczególności doznał urazu okolicy oczodołu prawego z pourazowym obniżeniem ostrości wzroku oka prawego z zawężeniem pola widzenia i obrzękiem plamki. Ponadto powód doznał podwichnięcia w stawie ręczno-nadgarstkowym I koci ścią ródrcęca lewej kończyny górnej oraz licznych otarć skóry w tym okolicy stawu łokciowego stawu skokowego prawego;

Procentowy, długotrwały uszczerbek na zdrowiu R. G. z powodu przewlekłego pourazowego zespołu podmiotowego tj. nerwicy pourazowej cechami zaburzeń adaptacyjnych, pozostającej w związku z wypadkiem z dn. 05.06.2012r. należy ocenić na 3% wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu.

Jak wynika z opinii biegłej nasilenie cierpień psychicznych i fizycznych powoda było znaczne w okresie 7-12 miesięcy od zdarzenia z dn. 05.06.2012.

U powoda dolegliwości chorobowe mogą utrzymywać się przez czas dłuższy, często – jak wskazują obserwacje kliniczne – przez wiele miesięcy a nawet lat.

Obecnie powód okresowo odczuwa bóle okolicy lewego stawu ścią ródrcęczno- nadgarstkowego I kości Śródrcęca lewej kończyny górnej zwłaszcza po intensywnej pracy fizycznej związanej z dźwiganiem. Przez okres 2 lat odczuwał męczliwość stóp w obrębie stawów skokowych nasilające się podczas chodzenia.

Powyższe skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 9.500 zł z tytułu zadośćuczynienia.

Odnosząc się do żądania powoda zasądzenia kwoty 600 złotych tytułem odszkodowania to jest ono zasadne w części. Na kwotę dochodzoną pozwem w tej części składały się żądania z tytułu kosztów leczenia, rehabilitacji oraz koniecznej opieki osób trzecich.

Jak ustalono w dniu 24 października 2012 roku powód zapłacił za wizytę lekarską u ortopedy – traumatologa kwotę 100 złotych. W pozostałym zakresie powództwo z tytułu odszkodowania należało ocenić jako nieudowodnione. Powód nie wymagał żadnych zabiegów rehabilitacyjnych z przyczyn okulistycznych związku z wypadkiem. Stan narządu wzroku powoda po wypadku nie powodował ograniczeń w funkcjonowaniu w życiu codziennym powoda i nie powodował konieczności pomocy osób trzecich z przyczyn okulistycznych. Wypadek nie spowodował okulistycznych ograniczeń możliwości wykonywania pracy zarobkowej, w tym do pracy w charakterze rolnika i przy maszynach w ruchu. Co więcej, powód nie wymagał pomocy osób trzecich z przyczyn neurologicznych.

Wobec faktu, że powód nie podjął leczenia specjalistycznego z zastosowaniem farmakoterapii oraz braku dokumentacji medycznej leczenia neurologicznego – nie można określić kosztów leczenia neurologicznego. Powód nie wymagał leczenia rehabilitacyjnego z przyczyn neurologicznych. Z konsultacji nie wynika, żeby zastosowano farmakoterapię. Również świadek B. G. zeznała, że powód w czasie opieki nie wymagał osobistej pomocy. Uwzględniając powyższe za zasadne należało uznać roszczenie powoda do kwoty 100 złotych. Powód nie udowodnił, aby poniósł większe koszty z tego tytułu.

Mając na uwadze powyższe roszczenia powoda ponad kwotę 100 złotych należało oddalić o czym orzeczono w pkt. 2 wyroku.

W toku postępowania strona pozwana podniosła zarzut przyczynienia się powoda do wypadku. Zarzut ten okazał się bezzasadny.

Jak wynika z treści opinii biegłego do spraw ruchu drogowego taktykę i technikę jazdy kierującego pojazdem (...) nr rej. (...) R. G. (1) można uznać za prawidłową.

Wbrew stanowisku pozwanego to taktyka i technika jazdy kierującego pojazdem K. (...) nr rej, (...) J. K. była nieprawidłowa i spowodowała powstanie stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w postaci

nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu pojazdowi nadjeżdżającemu z kierunku przeciwnego na wprost oraz wjechanie na tor ruchu tego pojazdu, czego skutkiem było zaistnienie przedmiotowego zajścia drogowego.

O należnych odsetkach ustawowych, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie ustalono, że w dniu 5 lipca 2012 roku, powód zgłosił roszczenia wobec pozwanego. Mając powyższe na uwadze początkowy termin naliczania odsetek określono na dzień 10 sierpnia 2012 roku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł jak w punkcie trzecim sentencji wyroku, działając na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Powód ze swoim roszczeniem utrzymał się w 96 %. Na zasądzoną kwotę składają się: 505 zł opłata sądowa od pozwu, 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz kwota 900 złotych - wydatki poniesione przez powoda związane z dowodami z opinii biegłych.

W takim samym zakresie, Sąd na podstawie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 701,37 złotych.